CHIPURI ÎMPRUMUTATE

O pauză cognitivă

Înainte să devenim noi înşine, devenim toţi ceilalţi.

Părinţi.

Profesori.

Prieteni.

Şefi.

Parteneri.

Lumea este generoasă cu identităţile.

Oferă mii de versiuni gata făcute despre cine ar trebui să devenim.

Un fiu bun.

Un om respectabil.

Un profesionist de succes.

Un soţ de încredere.

Răsplăţile sunt evidente.

Aprobare.

Recunoaştere.

Apartenenţă.

Costul se vede mai puţin.

Distanţa.

Distanţa dintre cine eşti şi cine joci.

Când eram mai tânăr, spectacolul semăna izbitor de mult cu succesul.

Am învăţat să mă adaptez.

Să mă potrivesc.

Să vorbesc limba aşteptată în fiecare încăpere.

A fost o abilitate care mi-a deschis uşi toată viaţa.

Totuşi, fiecare chip împrumutat venea cu o mică datorie.

O datorie plătită în autenticitate.

Câte o bucată pe rând.

Nimic dramatic.

Nicio catastrofă.

Eroziunea s-a petrecut în linişte.

Aşa cum apa remodelează piatra.

Aşa cum anii remodelează certitudinea.

Privind înapoi, îmi dau seama că cei mai mulţi oameni nu sunt prinşi în capcana eşecului.

Sunt prinşi în capcana succesului.

Succesul face ca drumul greşit să fie greu de părăsit.

Aplauzele devin dovadă.

Realizările devin probă.

Rolul devine identitate.

Şi până la urmă masca primeşte mai multă grijă decât omul care o poartă.

Această înţelegere nu a venit dintr-odată.

A venit în fragmente.

De-a lungul anilor.

De-a lungul ţărilor.

De-a lungul relaţiilor.

De-a lungul unor lungi perioade de tăcere.

Dar temelia fusese construită mult mai devreme.

Fusese construită în acei primi ani în care am învăţat că acceptarea se putea câştiga devenind tot ce aveau nevoie ceilalţi.

Lumea a aplaudat.

Masca a prosperat.

Chipul a aşteptat.

Cu răbdare.

Să-i vină rândul să vorbească.

Ferdinando